

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.328 van 29 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 10 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 oktober 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2009.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. LETEN, die loco advocaat R. BREEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juni 2005 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 10 september 2008 verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond en wordt ter kennis gebracht op 21 oktober 2008. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Als motivering voor het verkrijgen van een regularisatie van zijn verblijfstoestand roept betrokkene in dat hij geïntegreerd is in de maatschappij, perfect Frans spreekt en schrijft, diverse cursussen van de VDAB en met succes de onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers heeft gevolgd en getuigenverklaringen voorlegt. Dit is echter een logisch gevolg van zijn verblijf in België gedurende geruime tijd. Het is normaal dat betrokkene getracht heeft zijn tijd in België zo goed mogelijk te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 30.05.2008 door de Raad Van Vreemdelingenbetwistingen bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat betrokkene op 14.07.2003 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Brugge tot 2 jaar gevangenschap voor het verlenen van hulp aan vreemdelingen. Mede hierdoor kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan.

Tot slot beweert betrokkene dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst uit vrees voor vervolging en discriminatie doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging en discriminatie bij een terugkeer naar zijn land van herkomst vormt geen grond tot regularisatie. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen -die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.(...)”

2. Rechtspleging

Waar de verzoekende partij vraagt om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding wijst de Raad er op de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog kosteloos zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9 bis (in de mate dat de verzoekende partij artikel 9, derde lid bedoeld) en artikel 20, derde lid van de Vreemdelingenwet, de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van een manifeste appreciatievergissing, van de afwending van macht, van artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950 (hierna: EVRM), van de schending van de algemene beginselen van het administratief recht, van de rechtszekerheid, van het algemeen principe 'pater legem quam ipse fecisti', van voldoende motivatie, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de wet op motiveringsbeginsel, omdat duidelijk uit de motivatie valt af te leiden dat het stijformules betreft; dat het te kort en bondig is, dat de zin 'mede hierdoor kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan' een onvolledige en onduidelijke zin is; dat de bestreden beslissing faalt nu op onredelijke wijze tot een beslissing werd gekomen waar de Belgische overheid stelt: "Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat betrokkenen op 14.07.03 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Brugge tot 2 jaar gevangenschap voor het verlenen van hulp aan vreemdelingen. Mede hierdoor kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan", waarbij opvalt dat de veroordeling verbonden wordt aan haar onwettig statuut en de poging om in Engeland te geraken om aan deze onzekerheid te ontvluchten, dat niet naar de feiten op zich wordt gekeken, dat er van een actuele dreiging hoegenaamd geen sprake meer is nu de verzoekende partij 2 kinderen heeft, wenst te trouwen en werkwillic is, dat er bijgevolg niet kan worden hard gemaakt dat er een ernstige afweging heeft plaatsgevonden; dat de toekomstige echtgenoot en kinderen geen enkele band meer hebben met Irak; dat men niet kan verwachten van het gezin dat het zich verplaatst naar Irak, zeker niet in de huidige omstandigheden waarbij het hele gezin slachtoffer dreigt te worden van de aanhoudende onveilige situatie van bomaanslagen; dat het duidelijk is dat Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft geantwoord op het verzoek als aan de burgemeester gesteld bij toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij recht heeft op een gezinsleven; dat volgens het EHRM, DVZ deze veiligheidssituatie niet alleen dient te analyseren voor de verzoekende partij maar ook voor haar gezin; dat de verzoekende partij bezig is met de organisatie van het huwelijk, doch men kan van haar niet het onmogelijke verwachten aangezien de eisen i.v.m. de voor te leggen documenten vrij zwaar zijn voor iemand die uit oorlogsgebied komt; dat lid 2 van artikel 8 EVRM slechts een schending toestaat voor zover is voldaan aan de legaliteits-, de legitimitieits- en proportionaliteitsvoorwaarden; dat inzake de legaliteitstoets in casu enkel op standaardwijze verwezen wordt naar een strafrechtelijke veroordeling doch werd niet naar het familiaal belang van de vreemdelinge in casu gekeken; dat inzake de legitimitieitsstoets er geen belangen afweging is terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden; dat inzake de noodzakelijkheidstoets dient te worden vastgesteld dat de feiten zeker niet zwaarwichtig te noemen zijn aangezien de banden met het thuisland uiterst summier zijn, zeker voor de overige gezinsleden en dat het gezinsleven en de banden met België daarentegen bijzonder groot zijn; dat de verzoekende partij niet zou mogen genieten van de toelichting als op 7 december 2006 door DVZ op de website gezet; dat dit door de Raad van State bij arrest dd. 10.04.06 als norm wordt bevestigd en waar DVZ zich aan moet houden; dat wordt verwezen naar de regeringsverklaring van 2008; en dat dit niet eens wordt weerhouden, laat staan besproken in de bestreden beslissing.

Ter adstruering van het enige middel voert de verzoekende partij aan wat volgt:

"(...)Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Enig middel - Schending art 9bis, 20 lid 3 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 1,2,3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 mbt motivatie, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, manifeste appreciatievergissing, afwending van macht art 3 en 8 EVRM, Schending van de algemene beginselen van het administratieve recht, rechtszekerheid, het algemeen principe "pater legem quam ipse fecisti", voldoende motivatie, art 62 wet 15.12.1980 en wet op motiveringsbeginsel.

Eerste onderdeel - Schending art 9bis, 20 lid 3 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen en de artikelen 1,2,3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 mbt motivatie, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, manifeste appreciatievergissing, afwending van macht.

Overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter (over de overige beroepen) wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De wetgever heeft uitdrukkelijk uitgesloten dat de Raad, een ruimere toetsing zou doorvoeren (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr.51/2479-011, 40.).

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, (zie o.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

Dat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan wanneer de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen gelezen worden zodat men er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. (RvSt. nr. 167.477, 5 februari 2007; RvSt. nr. 164.298, 31 oktober 2006). Wat in casu dus zeker niet het geval is. Dat duidelijk uit de motivatie valt af te leiden dat het stijlformules betreft. Dat het bovendien te kort en bondig is. Dat tevens de zin: "Mede hierdoor kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan", geen motivering betreft. Het is een onvolledige en onduidelijke zin.

Voor zover verzoeker er echter in is geslaagd bepaalde motieveringen te ontleden dient het opgeworpen middel dan dient te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat de bestreden beslissing ter zake faalt nu op onredelijke wijze tot een beslissing werd gekomen waar de Belgische overheid stelt: "Bovendien blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat betrokkenen op 14.07.03 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Brugge tot 2 jaar gevangenschap voor het verlenen van hulp aan vreemdelingen. Mede hierdoor kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan".

Ten eerste valt op dat de veroordeling verbonden was aan zijn onwettig statuut en de poging om in Engeland te geraken om aan deze onzekerheid te ontvluchten.

Ten tweede werd niet naar de feiten op zich gekeken.

Het betreft een "illegaal" die wordt opgepakt in aanwezigheid van anderen en verdacht van het helpen organiseren van de overtocht van Engeland. Gezien zijn statuut kan hij moeilijker genieten van de gunstmaatregelen waar de meeste Belgen wel recht op hebben. Zoals algemeen geweten werd ons strafrecht in de laatste decenia gewijzigd met maatregelen zoals correctionalisering, voorwaardelijke invrijheidstelling,... Vanuit zijn statuut als illegaal is het voor verzoeker veel moeilijker om hiervoor in aanmerking te komen zodat de straffen die hij krijgt in verhouding altijd zwaarder lijken. Mede gezien het vrij gebruikelijk is dat iemand minstens de straf krijgt uitgesproken van 3 maal de voorlopige hechtenis om alzo het verblijf in de penitentiaire instelling te dekken. Het kan dan ook niet dat men er zich vanaf maakt met de stelling dat hij te Brugge werd veroordeeld tot 2 jaar gevangenschap. Men hield bijvoorbeeld ook geen rekening met het feit dat hij van de drie betrokkenen de lichtste straf heeft gekregen.

De overtredingen stonden in verband met zijn illegaal statuut en van een actuele dreiging kan er hoegenaamd geen sprake meer zijn nu verzoeker 2 kinderen heeft, wenst te trouwen en werkwillig is. Er dient sprake te zijn van een actuele dreiging om deze motivering te hanteren..

Bovendien is de overweging niet gemaakt rekening houdend met de daadwerkelijke gegevens van de zaken maar is slechts zeer algemeen verwezen naar de formele verwoordingen van de veroordeling.

Er kan dan ook niet worden hard gemaakt dat er een ernstige afweging heeft plaatsgevonden

Tweede onderdeel - Art 3 en 8 EVRM

Dat voor art. wordt verwezen naar de onmenselijk situatie en actuele dreiging in het land van herkomst en de risico's die verzoeker loopt bij gedwongen terugkeer. Dat dit des te meer geldt voor de gezinsleden van verzoeker wanneer men gedwongen zou worden om het gezinsleven aldaar te beleven. Nu toekomstig echtgenoot en kinderen geen enkele band meer hebben met Irak.

Dat art. 8 voorziet in het recht op privé- en gezinsleven.

De ouder van een Belgisch kind kan in principe zijn verblijf in België regulariseren aan de hand van art 8 EVRM (RvSt 21.08.1998, nr 75.612). Alsook de echtgenoot uiteraard.

Men kan niet verwachten dat het gezin zich verplaatst naar Irak, zeker niet in de huidige omstandigheden waarbij het hele gezin slachtoffer dreigt te worden van de aanhoudende onveilige situatie van bomaanslagen ed.

Het is duidelijk dat Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft geantwoord op het verzoek als aan de burgemeester gesteld bij toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet. In dit verzoek is er sprake van een gewijzigde situatie in het land van herkomst en een aanhoudende dreiging. Hierop wordt geantwoord dat er geen bewijs wordt voorgelegd van vrees voor vervolging of discriminatie. Verzoeker heeft niet alleen gesproken van vrees voor vervolging of discriminatie maar ook van een algemene onveiligheid. Voor het feit dat de algemene veiligheidssituatie dramatisch is dienst verzoeker geen bewijzen voor te leggen, dit is algemeen geweten. Gezien verzoeker recht heeft op een gezinsleven volgens het EHRM dienst DVZ deze veiligheidssituatie niet alleen te analyseren voor verzoeker maar ook voor zijn gezin.

Het is in casu -rekening houden met de belangen van de kinderen- onmogelijk om betrokkenen te verplichten hun gezinsleven te beleven in het buitenland.

Men kan bovendien niet over gaan tot uitwijzing van een illegale vreemdeling wanneer blijkt dat de echtgenoot van een illegale vreemdeling rechtsgeldig is ingeschreven in het vreemdelingenregister (RvSt nr 140.747, 16 februari 2005, T.Vreemd. 2006, 26, RvSt nr. 148.582, 5 september 2005) zodat het niet afleveren van een verblijfstitel of regularisatie tot een ongeoorloofde situatie leidt. Verzoeker is bezig met de organisatie van het huwelijk, doch men kan van hem niet het onmogelijke verwachten. De eisen ivm de voor te leggen documenten zijn vrij zwaar voor iemand die uit oorlogsgebied komt.

Dat lid 2 van art. 8 bovendien slechts een schending toestaat voor zover is voldaan aan de legaliteits-, de legitimiteits en de proportionaliteitsvoorwaarden.

Ter zake dient DVZ een afweging maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr 89.967 om aan de legaliteitstoets te voldoen. In casu werd enkel op standaard wij ze verwezen naar een strafrechtelijke veroordeling doch werd niet naar het familiaal belang van de vreemdeling in casu gekeken. Bovendien hebben de ander familieleden (toekomstige vrouw waar hij mee samenwoont en kinderen) ook familiale rechten die zijn kunnen doen gelden.

Men kan de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit belang nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Er dient met ander woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een familieleven en het wettig nagestreefd doel (RvSt 30 oktober 2002, nr 112.059, JLMB 2003).

Deze belangen afweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat men heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets - RvSt 25.09.1996, nr 61.972, RDE 1996)

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en geweldadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebba t/Frankrijk, §33)*
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemi t/Frankrijk, §36)*
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/Nederland)*
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005, Uner t/Nederland, nr.46410/99)*

In casu dient te worden gesteld dat de feiten zeker niet zwaarwichtig te noemen zijn. De banden met het moederland zijn uiterst summier, zeker voor de overige gezinsleden (toekomstige vrouw heeft de Belgische nationaliteit en kinderen zijn hier geboren).

Het gezinsleven en de banden met België zijn daartegen bijzonder groot gezien de integratie, werkwillegheid en gezinsleden in België.

Derde onderdeel - Schending van de algemene beginselen van het administratieve recht, rechtszekerheid, het algemeen principe "pater legem quam ipse fecisti", voldoende motivatie, art 62 wet 15.12.1980 en wet op motiveringsbeginsel.

Dat verzoeker niet zou mogen genieten van de toelichting als op 7 december 2006 door DVZ op de website gezet. Dat de administratie zich blijkbaar vrij voelt om deze niet officieel gepubliceerde bepalingen op arbitraire wijze toe te passen door deze niet officieel te publiceren. Dat verzoeker zich dan ook gediscrimineerd voelt ten opzichte van andere personen die zich in dezelfde situatie bevinden en die wel geregulariseerd worden.

Dat wanneer geen uitvoerbare beslissing werd genomen door de verantwoordelijke asielinstantie na 4 jaar (of 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen) dit recht geeft op regularisatie.

Dat dit werd bevestigd als een norm waar DVZ zich aan moet houden conform arrest van de Raad van State dd 10.04.06: "Considérant que le requérant paraît pouvoir bénéficier d'une régularisation fondée sur les critères ainsi énoncés dans cette "déclaration ministérielle", critères que les décisions querellées se bornent à ne pas appliquer sous le seul prétexte que cette déclaration "n'a pas le caractère d'une norme de droit"; Considérant, sans doute, que cette déclaration" n'a pas le caractère d'une norme de droit, mais qu'il convient néanmoins de s'interroger sur sa nature et sur les conséquences qu'il convient d'y attacher; Considérant qu'à suivre la partie adverse, il ne s'agirait que d'une déclaration d'intention politique, déterminant des "régies" à exécuter par Office des Etrangers, mais dénuées de caractère

obligatoire et que l'office pourrait donc respecter, ou non, selon son bon plaisir; qu'une telle institutionnalisation de l'arbitraire administratif est évidemment inadmissible; que les moyens sont sérieux en ce qu'ils invoquent l'arbitraire et l'insécurité juridique, cette dernière admise à mots couverts par la décision querellée elle-même ("même si elle peut induire en erreur les citoyens quant à sa véritable nature");

Dat ingevolge de regeringsverklaring van 2008 "Het bestaande criterium van regularisatie wegens langdurige asielprocedure (4 jaar, of 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen tussen 6 en 18 jaar oud) wordt uitgebreid naar de volgende langdurige elkaar opvolgende procedures (5 jaar, of 4 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen tussen 6 en 18 jaar oud): Een asielprocedure die opgevolgd wordt door een beroepsprocedure bij de Raad van State, Een asielprocedure die opgevolgd wordt door een beroepsprocedure bij de Raad van State én door een aanvraagprocedure artikel 9 lid 3 Verblijfwet, Een asielprocedure die opgevolgd wordt door een aanvraagprocedure artikel 9 lid 3 Verblijfwet.

Dat openbare veiligheid en openbare orde wordt weerhouden om deze toepassing niet te maken, doch dat hier mutadis mutandis hetzelfde geldt als werd weergegeven bij art. 3 en 8 EVRM.

Dat dit niet eens werd weerhouden, laat staan besproken in de bestreden beslissing. (...)"

De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen op dat de verzoekende partij niet uiteenzet waarom zij artikel 20, derde lid van de Vreemdelingenwet geschonden acht; dat de verzoekende partij kennis heeft van de motieven vervat in de bestreden beslissing; dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld; dat er wel degelijk afdoende geantwoord is op de door de verzoekende partij in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging voorgelegde elementen; dat de ongestaafde beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden weerhouden aangezien de verzoekende partij werd veroordeeld uit hoofde van mensenhandel (32 feiten!), valse naamdracht en deelname aan een criminele organisatie en dat de Correctionele Rechtbank erop wijst dat de verzoekende partij op het ogenblik van de feiten legaal verblijf genoot; dat de verzoekende partij volhardt in haar manifest leugenachtige verklaringen; dat de verzoekende partij door haar gedrag duidelijk de openbare orde heeft geschaad; dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar haar land van herkomst; dat het ongegrond verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij van haar gezin wordt gescheiden, doch dat zij enkel tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren; dat de 'toelichting' geen wettelijke of reglementaire bepaling is; en dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de 'regeringsverklaring van 2008'.

De verzoekende partij merkt in haar repliekmemoire op dat de bestreden beslissing uiterst summier is en zeker niet de oefening bevat die door het EHRM wordt vereist om te kunnen oordelen over het feit of een veroordeling onder het tweede lid van artikel 8 van het EVRM valt en geen aandacht besteed aan de actuele dreiging. Verder stelt zij dat het feit dat het familiaal leven in Irak kan worden beleefd niet juridisch correct is en dat men dient in het algemeen te oordelen voor de belangen en rechten van het gezin.

Ter adstruering van de repliekmemoire stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)Wat ook de bemerkingen van Dienst Vreemdelingenzaken zijn. De bestreden beslissing is uiterst summier en bevat zeker niet de oefening die door het EHRM wordt vereist om te kunnen oordelen over het feit of een veroordeling onder het tweede lid van artikel 8 EVRM valt. Men zet in de bemerkingen gevangenisstraf van 2 jaar nogmaals in het vet (zoals ook in de bestreden beslissing voornamelijk naar de veroordeling werd gekeken. Maar zoals men later moet toegeven werd 6/7^{dc} met uitstel uitgesproken. Met andere woorden heeft verzoeker enkele een paar maanden in voorlopige hechtenis gezeten. Tevens wordt er geen aandacht besteed aan de actuele dreiging, wat ook door het EHRM wordt vereist en stelt men dat het familiaal leven ook in Irak kan worden beleefd. Dit laatste is geen ernstige bewering gezien de huidige omstandigheden in dit land. Bovendien is zij juridisch niet correct. Men dient in het algemeen

te oordelen over de belangen en rechten van het gezin, dus ook de zeer jonge kinderen die in België zijn geboren en te oordelen dat het familiaal belang in België ligt. (...)

3.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan, onvoldoende zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het tweede middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen voldoende redenen heeft aangehaald om haar verblijf in België toe te staan.

Het ten tijde van de verzoekende partij haar aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissing ter zake faalt nu op onredelijke wijze tot een beslissing werd gekomen waar de Belgische overheid stelt: *“Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat betrokkene op 14.07.03 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brugge tot 2 jaar gevangenschap voor het verlenen van hulp aan vreemdelingen. Mede hierdoor kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan”*. De verzoekende partij stelt dat opvalt dat de veroordeling verbonden was aan haar onwettig statuut en de poging om in Engeland te geraken om aan deze onzekerheid te ontvluchten, dat er niet naar de feiten op zich werd gekeken en dat er van een actuele dreiging hoegenaamd geen sprake meer kan zijn nu de verzoekende partij 2 kinderen heeft, wenst te trouwen en werkwilbig is. De verzoekende partij betwist niet het gegeven dat zij door de correctionele rechtbank werd veroordeeld, doch zij is het niet eens met de gevolgtrekking die de Dienst Vreemdelingenzaken neemt. De Raad merkt op dat de verzoekende partij met het aangevoerde betoog op generlei wijze aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De

gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen.

Waar de verzoekende partij stelt dat het duidelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft geantwoord op het verzoek als aan de burgemeester gesteld bij toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in haar aanvraag klaar en duidelijk de redenen moet aangeven die haar moeten machtigen om in België te mogen verblijven. De verzoekende partij heeft volgende gegrondheidsredenen ingeroepen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf:

- *Dat de verzoekende partij reeds langdurig in België verblijft zonder definitieve beslissing; De verzoekende partij in België aangekomen is op 15.06.2001 en asiel heeft aangevraagd; haar asielaanvraag werd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 25.06.01 onontvankelijk verklaard (bijlage 26bis). Op 09.08.2001 oordeelde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat een verder onderzoek noodzakelijk was. Op 28.01.2005 oordeelde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het statuut van vluchteling dient geweigerd te worden. Zij tekende daartegen beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. De procedure is nog steeds lopende; de verzoekende partij is aldus al meer dan vier jaar in België en nog steeds is er geen definitieve beslissing getroffen in haar asielpcedure; Vanuit menselijk standpunt is een beslissing nopens het verblijf van de verzoekende partij van een zodanig fundamenteel belang – haar leven zal daardoor blijvend worden gedetermineerd – dat het Algemeen Beginsel van Behoorlijk Bestuur van de redelijke termijn met de meeste klem moet worden toegepast; Tenslotte bestaat er in hoofde van de verzoekende partij geen gevaar voor de openbare veiligheid en heeft de verzoekende partij in haar asielpcedure nooit fraude gepleegd of arglistigheden gebruikt; Bovendien voldoet de verzoekende partij aan de voorwaarden gesteld op 20.12.2004 door de Minister van Binnenlandse Zaken, De Heer P.D., voor regularisatie, nl. een legaal verblijf gedurende 4 jaar in België (asielzoeker zonder kinderen);*
- *Dat voor de verzoekende partij er een onmogelijkheid tot terugkeer naar haar land is; De verzoekende partij heeft haar land verlaten omdat zij grote problemen heeft met de autoriteiten wegens discriminatie en vervolging;*
- *Dat de verzoekende partij geïntegreerd is; in meer dan vier jaar dat de verzoekende partij in ons land verblijft, heeft zij werkelijk al het mogelijke gedaan om zich te integreren; Primordiaal daarbij is haar talenkennis. Zij spreekt en schrijft perfect Frans. Nadat zij met succes de onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers heeft gevolgd, heeft zij zich voor diverse cursussen van de VDAB ingeschreven. Zij werkt reeds gedurende ruime tijd; Opmerkelijk is dat alle personen die haar kennen haar beschrijven als een zeer tactvol iemand, die joviaal is in de omgang en werkelijk nooit problemen stelt. Tevens wordt haar punctualiteit geroemd en haar wil om zich te integreren en hier een nieuw leven in vrede en met respect voor mens en dier op te bouwen.*

De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motivering:

- *Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 30.05.2008 door de Raad Van Vreemdelingenbetwistingen bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming;*
- *Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst uit vrees voor vervolging en discriminatie doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging en discriminatie bij een terugkeer naar zijn land van herkomst vormt geen grond tot regularisatie. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen -die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.*

- *Als motivering voor het verkrijgen van een regularisatie van zijn verblijfstoestand roept betrokkene in dat hij geïntegreerd is in de maatschappij, perfect Frans spreekt en schrijft, diverse cursussen van de VDAB en met succes de onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers heeft gevolgd en getuigenverklaringen voorlegt. Dit is echter een logisch gevolg van zijn verblijf in België gedurende geruime tijd. Het is normaal dat betrokkene getracht heeft zijn tijd in België zo goed mogelijk te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag; Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.*
- *Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat betrokkene op 14.07.2003 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Brugge tot 2 jaar gevangenschap voor het verlenen van hulp aan vreemdelingen. Mede hierdoor kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan.*

Bijgevolg laat de verzoekende partij na aan te tonen met welke gegrondheidsredenen in haar aanvraag de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden.

3.3. Waar de verzoekende partij stelt dat zij niet zou mogen genieten van de *'toelichting als op 7 december 2006 door DVZ op de website gezet'*, dat de administratie zich blijkbaar vrij voelt om deze niet officieel gepubliceerde bepalingen op arbitraire wijze toe te passen door deze niet officieel te publiceren, verwijst naar een arrest van de Raad van State van 10 april 2006, en dat de verzoekende partij zich dan ook gediscrimineerd voelt ten opzichte van andere personen die zich in dezelfde situatie bevinden en die wel geregulariseerd worden, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekende partij nalaat te verduidelijken om welke *'toelichting'* en om welk arrest het gaat. Het is niet aan de Raad om te raden om welke toelichting en om welk arrest het gaat. Tevens merkt de Raad op dat er pas sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369). De verzoekende partij laat echter na dit te doen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij in gebreke blijft te duiden welke categorieën op ongelijke wijze worden behandeld. Bijgevolg is dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

3.4. Waar de verzoekende partij verwijst naar de regeringsverklaring van 2008 en dat deze niet werd weerhouden, laat staan besproken in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat een regeringsverklaring geen juridisch bindende norm is, doch slechts een overzicht omvat van een aantal na te streven politieke doelstellingen. Het loutere feit dat een beslissing in strijd zou zijn met een regeringsakkoord kan dan ook niet leiden tot de vaststelling dat deze beslissing onwettig is.

3.5. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Met een enkele verwijzing naar feit dat het

algemeen geweten is dat de algemene veiligheidssituatie dramatisch is, maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

3.6. Artikel 8, eerste lid van het EVRM luidt als volgt:

“ 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.”

De Raad merkt op dat de verzoekende partij op generlei wijze aannemelijk maakt dat zij, ten eerste een gezin vormt in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM met *'haar toekomstige echtgenoot met Belgische nationaliteit'* en de *'kinderen die in België geboren zijn'* en ten tweede dat zij de vader is van de kinderen. Ten overvloede merkt de Raad op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

3.7. Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 20, derde lid van de Vreemdelingenwet, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, afwending van macht, algemene beginselen van het administratief recht, rechtszekerheid, volstaat de vaststelling dat zij verzuimt aan te geven op welke wijze deze bepalingen worden geschonden door de bestreden beslissing, zodat deze onderdelen van het middel niet ontvankelijk zijn.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.

